

τί νά σου 'πῶ, μεγάλε Δούξ, καθόλου δέν μ' ἀρέσει,
καί νέο φρίνεται θά βγῆ ἀγγούρι μέσ' στή μέση.
Ὡ δευτερότοκε υἱέ τῆς κραταιᾶς Ἀνάσσης,
διά τὰς ἐλευθέραις μου μέ συγχωρεῖς ἐκφράσεις,
ἀλλ' ἀνοιξε τὰ μάτια σου καί κύτταξε τή μπόρα,
πρὶν πάτε εἰς τὸν διάβολο ἀρχήτερη μιὰ ὄρα.
Γιατί καί εἰς τοὺς Ἕλληνας δέν ρίχνετε τὸ μάτι ;
δέν ἔχουν τάχα καί αὐτοὶ φιλότιμο κομματί ;
Ἄν χάνωνται μέ τῆς φωναῖς καί μέ τὰς προσφωνήσεις,
ἂν τρέφονται μέ λάχανα καί μέ μεταρρυθμίσεις,
ἂν χάσκουνε τὸν ἴσχιό τους σὰν βλέπουν 'στὴ λιγκάδα,
ἂν μίαν θέσιν προτιμοῦν ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
ἐν τούτοις, Ὑψηλότατε, σὰς λέγω πεποιθότως,
πῶς εἶναι 'στὴν Ἀνατολήν λαός ἐξ ὅλων πρῶτος,
πῶς ἔχουν καί φιλότιμον καί οὐκ ὀλίγον θάρρος
καί δέν τοὺς σέρνει εὐκολὰ κανένας Γοσποδάρος.
Α. — Σίτ ντάουν σέρ...

Φ. — Δέν ἐννοιωσες ἀκόμη τί σου λέω ;
Ἄχ ! ἐνθυμοῦμαι τὰ πλῆθᾶ καί μουρχειται νά κλαίω.
Καί δέν μοῦ λές, παρακαλῶ, καθόλου δέν ἐντράπη,
ἐσὺ ποῦ ἀπελάμβανες τόσης θερμῆς ἀγάπης,
νά ἔλθης τώρα, μὲν σενιέρ, καί νά μὰς ἀποκλείσης ;
μὰ ἐννοια σου καί γρήγορα θά τὸ μετανοήσης.
Ἄς εἶναι τὸ γεινάτι σου καλὰ καί δέν πειράζει...
τυφλὸς τῆς τύχης ὁ τροχὸς καί ὁ καιρὸς ἀλλάζει.
Α. — Ὁλαίτ !...

Φ. — Τί μοῦ κοπανᾶς τὰ ἴδια καί τὰ ἴδια ;
ἐγὼ δέν ἦλθα νά σ' εὐρῶ μονάχα γιὰ παιγιδιᾶ,
καί τὰ σεπτὰ σου γόνατα δακρῶν νά φιλήσω...
δέν εἶμαι Δήμαρχος τῆς Τζιάς γιὰ νά σέ προσκυνήσω.
Ἦλθα μονάχα νά σου 'πῶ τὸ ἄχτι τῶν Ἑλλήνων
διὰ τὸν ἀτιμότερον ἀποκλεισμόν ἐκεῖνον,
σέ βεβχιωῦν δέ, φίλε Δούξ, πῶς σήμερ' ἂν θελήτης
νά γίνης βασιλεὺς ἐδῶ καί νά κυριαρχήτης,
τόσο σέ θέλει ὁ λαός καί ἡ κοινὴ μας γνώμη,
ὅπου καί Δήμαρχος τῆς Τζιάς ἂν ἐκτεθῆς ἀκόμη,
θά πέση μαῦρο, μὲν σενιέρ, ὅπου θά γίνη νίλα,
μέ ὅλη τὴν διάθεσι καί μ' ὅλη τὴ σκασίλα,
ποῦ ἔχουνε γιὰ Δήμαρχο οἱ Τζιώταις οἱ καυμένοι
καί τρέχουν ἀπ' ἐδῶ καί ἐκεῖ ὡσὰν ξεψυχισμένοι,
μήπως εὐροῦν γιὰ Δήμαρχο τοῦ τόπου τῶν κανένα,
μὰ Δήμαρχος δέν βρίσκεται καί τάχουν σὰν χαμένα.
Α. — Ντοῦ γιού σπικ ἱγγλις ;

Φ. — Ἄπ' αὐτὰ τ' αὐτὶ μου δέν ἰδρόνει.
καί ἀπὸ λύσσαν καί ὀργὴν τὸ στῆθος μου φουσκώνει.
Α. — Γκούτ μόρνιγκ μπάιτ ἴθινιν σέρ...

Φ. — Βρὲ τί μοῦ τσαμπουνίζεις ;
μ' αὐτὰ σου τὰ Ἑγγλεζικὰ μεγάλως μ' ἐρεθίζεις,
καί παῦσε, σέ παρακαλῶ, διότι δέν θ' ἀνθίξω,
καί εἶναι μέγας κίνδυνος 'στὸ τέλος μὴ 'στῆς βρέξω.
Α. — Ἀϊντοῦ γιό ντοῦ ;...

Φ. — Βρὲ τί μοῦ λές ;... δέν ἔπαυσε ἀκόμα ;

πρκαίτησε ὀργήγορα τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα,
γιατί δέν ἔχει ὄρεξι κανεὶς νά σέ κυττάζῃ
καί αὐτὴ τὴν πόζα σου, βρὲ Δούξ, καί ἐγὼ δέν κάνω χάρι,
καί ὁ Παρθενῶν ἂν σέ ἰδῇ θά πέση μετὰ φρίκης
καί τοῦ Θεσείως, ὁ ναὸς καί ὁ τῆς Ἀπτέρου Νίκης
καί πᾶσα ἡ Ἀκρόπολις καί τοῦ Διὸς οἱ στυλοὶ,
καί θά σέ πάρουν 'στὸ κοντό τῶν Ἀθηνῶν οἱ σκύλοι,
ποῦ μ' ὄσαις φύλαις, μὲν σενιέρ, καί ἂν τοὺς φαρμακεύουν,
αὐτοὶ ἀξάνουν πάντοτε καί δέν ὀλιγοστεύουν.
Διὰ τοῦτο, δευτερε υἱέ τῆς κραταιᾶς Ἀνάσσης,
νά πάρης τὰ βρεμμένα σου χωρὶς καιρὸ νά χάσης,
καί πήγαιν' ὅπου διάολο σου καταιβῆ μέ ὄλον
τὸν ἀφιλοτιμότερον τῆς Βρεττανίας στόλον,
διότι καί τὸ χέρι μου μέ τρώγει οὐκ ὀλίγον
καί θά 'στῆς βρέξω πρὸς τιμὴν τῶν Τόρεων καί Οὐίγων.
Α. — Βίρι γουέλ !...

Φ. — Βρὲ μὴν ἀργῆς, τρανέ Τζῶν-Μπούλ, σοῦ λέω,
γιατί ἂν τύχη καί τῆς φᾶς, ἐγὼ ποσῶς δέν πταίω !

Α. — Ντόνκει Γκόντεμ !...

Φ. — Ἐ ! καί ἐγὼ 'στ' ἀλήθειαν θά θυμώσω
καί ἔλα κοντὰ μου τὸ λοιπὸν νά σέ ξυλοφορτώσω.

Ἡμερολόγιον «Ἐστίας» καί ὕλης ἀνάπλεων παντοίας.

Τεταρτην πρώτην τοῦ μηνὸς ἐκδίδεται τὸ πρῶτον
Ἡμερολόγιον λαμπρὸν καί χρήσιμον τοῖς πᾶσι,
ποῦ βέβαια εἰς πᾶσαν γῆν πολὺν θά κάμη κρότον,
καί δέν θά μείνη ἄνθρωπος χωρὶς νά τάγερᾶση.
Διότι 'στὴν σημερινὴν τοῦ ἔθνους νοσταλγίαν
ἐκεῖ θά εὖρη συμβουλήν κα' πᾶσαν ὁδηγίαν.

Ἐκεῖ κοντὰ 'στὰς ἑορτὰς θά βλέπης 'στὴν ἀράδα
καί κάθε τι γιὰ τὸν στρατόν, γιὰ ἐκλογάς, γιὰ φόρους,
γιὰ κάθε σιδηρόδρομο ποῦ εἶναι 'στὴν Ἑλλάδα,
γιὰ τελωνεῖα, δάνεια, σχολεῖα, ψηροφόρους,
καί τὰ λοιπὰ καί τὰ λοιπὰ, μὰ καί γιὰ ὅλα τᾶλλα,
καί ἐκεῖ θά μαθῆς πῶς νά βρῆς καί τοῦ πουλιτοῦ τὸ γάλα.

Ἐκεῖ θά μάθῃς πῶς νά τρῶς, πῶς πρέπει νά κοιμᾶσαι,
πῶς πρέπει νά περιπατῆς, τί φόρεμα νά κάνῃς,
καί χίλιαις ἄλλαις συμβουλαῖς, ποῦ ὅταν τῆς θυμᾶσαι,
μήτε ποτέ σου θ' ἀρρωστᾶς καί μήτε θά 'πεθάνῃς.
Μὰ μέσ' 'στὰ τόσα σοβαρὰ καί τὰ σπουδαῖα τοῦτα,
καί ἄρθρα καί ποιήματα θά βρῆς ὡς εἶδος φρούτα.

Θά εἶναι τριακόσαι πυκνότεραι σελίδες,
καί μοναχὰ μέ ὀρὸ δραχμαῖς ἔμπορεῖς νά τᾶποκτήσης,
ὑπάρχουν ὅμως μέ τῆς ὀρὸ ψωροδραχμαῖς καί ἐλπίδες
ἀπὸ λαχείων ἐκλεκτὰ βιβλία νά κερδίσης.
Εἰς τὴν Ἐστίαν τὸ λοιπόν, Ἑλλήνων παῖδες ἴτε...
εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νά τὸ 'πῶ καί ἄλλο νά τὸ ὀῆτε.

Τοῦ Ρομηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —καί ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μέ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφρινὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα ἕμερα συζητούνταν,
μέ μπακάληδες καμπόσους. — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καί μὴ μάνδρα μέ γαιδοῦρια.